

teljes kép, melyben a világgal szemben áll. Éveket áldoz egy speciális feladatra, de maga nem lehet specialista. Lehet különös képzettsége, de a képzettségénél fontosabb „általános műveltsége”, ahol az általános nem sokfélé, hanem összefüggőt jelent s a műveltség nem hátunkra vett terhet, hanem aktív erőfeszítést.

— Épp ezért a szellem emberét mindig nehéz elviselni, mert nem taktikában, kis lépésekben, nyers prakticismusban gondolkodik, hanem a jövőben, távlatokban, világ-diplomáciában. Nemzete sorsát az emberek sorsán méri le: anyagi javaik, szabadságuk és demokráciájuk kultúrája alapján. A szellem embere optimista: bízik is még az emberben, hogy teljesíteni fogja régtől vállalt küldetését — az ember képét végre emberire formálni, a világot végre emberlelkűvé

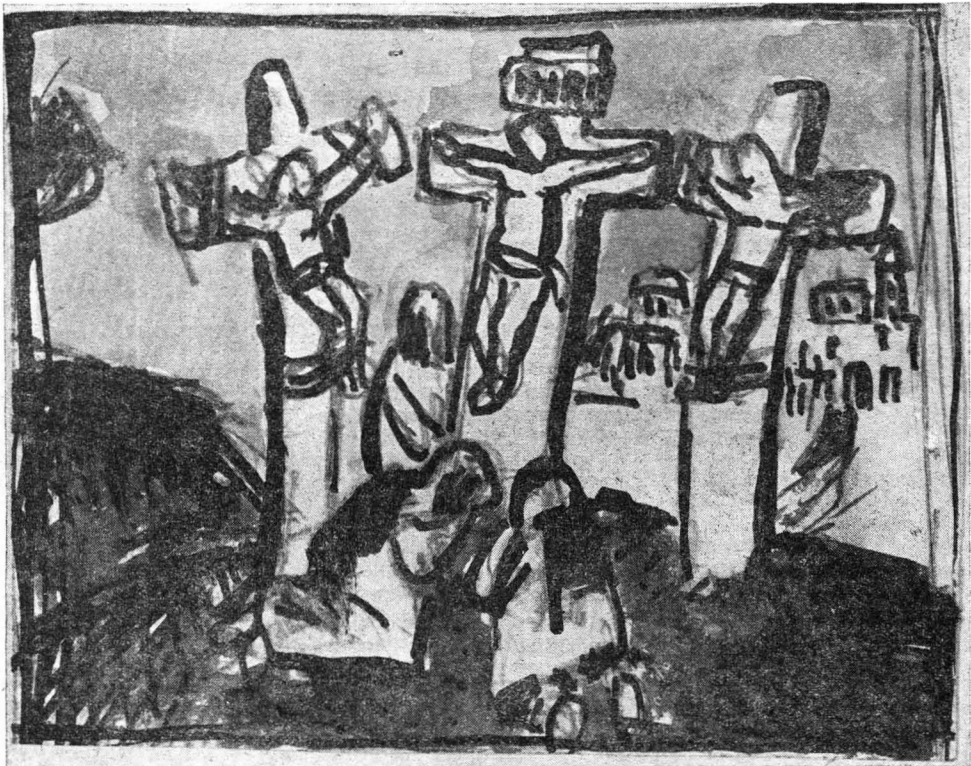
tenni és az embertől való félelem minden fajtájától, akár rendőri, akár köznap, akár nemzetközi, akár külső vagy belső eredetű: örökre megszabadulni!

ÉS AZTÁN...

Németh László elment. Táskájába tette legszemélyesebb dolgait s elindult velük a szőlősor mentén, most már visszavonhatatlanul utoljára. Volt ideje elbúcsúzni mindenkitől, lassan tört rá a dermesztő rontás. Először a kezét, utána az idegeit, majd a szemét benitotta meg, de a szellemét mindvégig épen és tisztán hagyta.

Itt maradt utána „egy darab ránk bízott, szegény emberiség”.

HEGYI BÉLA

Forgó Gyula: Kálvária